

A hiány köténye

Legbelül örült az Úr annak, amit
az első emberpár megcselekedett,
véghezvitt egyáltalán, legbelülre
került végre a szív, mind ez idáig
nem talált neki biztos helyet, pedig
elképzelte az üres koponyában,
a teremő föld védekezett, elvi-
tette a bűnt a tapasztalt nemléttel.
Az idő nem hagyja a teremtet vi-
lágot befejezettnek tekinteni,
ezért van szüksége az embernek a
szemére, ezért nem szabad az idő,
óraláncai egyre fényesednek,
a leggyengébb láncszem gyerekkorunkban
a tökéletesség utánzata lesz,
a szárny nélküli angyal Isten kitárt
karjába rohan, ahogy az artista,
a légtornász lép be az életünkbe,
a tárgyá nemesült korhadtt fagyökér,
a teremtésnek nem az okát kell meg-
találni, hanem elfogadni azt az
örök és lusta port, amiből vagyunk,
amiből vétettünk, és ami szabad
akaratot a pásztoroknak terem.
A nő, aki tudja, hogy nyolc napot fog
élni betegen született gyermeke,
csak a születésnek örülhet, mert ha
reménykedik, már kibúvót keres, így
viszont nem érzi majd kincsnek gyermekét,

hogyan megmentse őt az örök haláltól,
azonnal az áldatlan földbe dugná,

féltése felégeti az őt folyton kereső,
kutató feledékenység ösvényét,
hiába akar átkelni a pernyén,
lángokat éhezik, fuldoklik múltja,
a gondviselésben véres trójai
katonákat sejt, pedig nem hisz bennük,
ahogy a szabad akaratban sem, a
nemlét Istenében, a sajátjában.

Legbelül örült az Úr annak, amit
az első emberpár megcselekedett,
a tiltott almafát töktiszta fejjel
és merő szeretetből ültette el,
ahogy az első emberpár fülébe
a remény a bolhát, a végtelen Úr
nem az unalmas, vad fellegekben,
Ádám s Éva kedvében akart járni.

*

Nagybátyám nem a szülőfalujában
lett eltemetve. Anyám lánytestvére
a közös házuk kis kertjéből földet
vitt a gödör aljára, s széjjelszórta.
Mi, rokonok meg, nagyapám sírjáról,
tág öltönyzsebünkben vittünk oda
hantot, amit a csöndben leeresztett
koporsóra dobtunk búcsúzóul.
Amikor először vásároltam a
saját pénzemből szántót, hazavittem
egy vödör tőzeges földet, boldogan
ültetve belé lucernát, lóherét.
Elhatároztam, ha jövőre majd négy-
levelű lóherét is terem, békén
hagyom, megetetem a vén kosokkal,
nem lesz kivételezés. Késő este
cérnát kötöztem a szaloncukrokra.
A rossz szemem és az ügyetlenségem
miatt rengeteget káromkodtam, majd-
nem annyit, mint amikor a nagy, szúrós
karácsonyfára rakom valamennyit.

*

A régi, elhagyott temetőt járva
hallgatom a korhadó fakeresztek
bús nyikorgását, csak a szentlélek képes
összetartani valamennyit, holtak
a csillagok, mind fölém kerekednek,
vadcseresznye-szemekkel bámulnak,
szép, mulandó emléket látnak bennem,
végül már szabadulni akarok, át-
gyalogolni a megszűnt sírokon, rö-
vidíteni a kivezető utat.

Krónika-töredék

A megnyírt bárány felejthetetlenül
béget, ez már a némafilmek közös
kiváltsága, amikor a jövőendő
hátról támad, szembeszél a csöndje.

A feneketlen kútba hajított kő
visszahull Isten fejére, aki át-
utazóban van itt a földön, ahol
még sose járt, képzeletére bízva

azokat a ruhákat, amikben a
holtakat eltemetik, s amik egyre
nagyobbak lesznek a feltámadáskor.
A végtelenben véglegesen megáll

az idő, de a magányos órák nem
vesznek tudomást erről, bár veszettül
késleltetik az elszámolást, közben
az őrzőangyalok teljes hiánnyal,

mellszélességgel, irgalmatlanul
bedobják a ringbe a törölközőt,
hiszen az őrzőangyalok a gyenge
hős védelmére kelnek és fekszenek.

Sárga fagyöngy

„Olyan könnyűnek kell lenned, mint a madár,
nem pedig olyannak, mint a toll.”

Paul Valéry

Élősködik a fényen az ember, az
autista gyermek az alkalomhoz
kötött cselekvési szokások szerint
akar élni, amit maga hoz létre,

attól rettegetve, hogy a szertartásból
kifelejt majd valamit, és önmagát
büntetheti miatta. Minden úthoz
egy rítus vezet, az étkezéshez is,

csak az önzéssel tudja megérteni
környezetét, elfogadni, ami nincs.
Mint cirkuszi ceremóniamester,
a mélybe veti magát a trapézzól,

hogy a semmiből biztos védőhálót
álmodjon a megfáradt pókok alá.

Talizmán

A tökéletesség mindig a felszínt
kaparja meg. Egy félbehagyott, kerek
mondat. A hagymapucolástól könnyes
szempár, a létezés szépséghibája.

A levágott végtagú embernek fáj
így a hiányzó kar vagy a boka. Ha
a bal kézfejét operálják le, a
tenyér úgy viszket majd, mintha gyógyulna.

A szent öreg

Justus et tenax propositi vir.
(Horatius)

Jelképes a költő szeme, nem akar
helyet foglalni, a hátsó sorból nem
látni jól a színpadra, nem böki ki
magának az Isten, nem választja ki

annak az egynek, akit még meg lehet
téveszteni azzal, hogy csak hozzá
idomul, neki beszél egyedül
el a csendet működtető dugattyúk

zaját. Jelképes a költő szeme, a
felesleges, haszontalan kéményen
jár, a hit nagyvonalú távolságán
felfűzve a Hold, az elgurult gyöngyszem.

*

Virág Benedek, pálos szerzetes, el-
hagyva eredendő nevét, az Ádám
Ignácot, nagyjából a teremtettséget,
Ádám gyermekkorát élte nap mint nap.

Az első magyar költő, aki szobrot
kapott, az meg, mint a nála felejtett
tojással, kenyérrel teli kis kosár,
hogy önérzetesen éhen ne haljon.